

‘IK BEN NOG STEEDS HEEL *dartel*’

Met haar ‘Borstjes vooruit en lipjes getuit’ is Marijke Helwegen niet meer weg te denken uit de Nederlandse showbizz. Lange tijd was ze het visitekaartje van de cosmetische chirurgie, nu wil ze vooral anderen leren om toleranter te zijn.

tekst TANJA SPAANDER fotografie JEAN PIERRE JANS

Verolijkt staat ze haar bezoek op te wachten bij de voordeur, in een van haar perfect zittende outfits. Hakjes aan, haren mooi geföhnd, lippen roodgekleurd. De chocolaatjes staan al op tafel, in de keuken wordt thee gezet. (“Neem het zelf maar even mee naar binnen, dan blijft de thee er tenminste in. Door mijn getril ligt alles anders op het schoteltje.”) In dit nummer waarin we de 60e verjaardag van Barbie vieren, past Marijke Helwegen (70) als geen ander. “Ik vond Barbie altijd geweldig. Zelf zag ik er vroeger ook wel een beetje uit als een pop. Een mooi kindje, al zeg ik het zelf. Nog helemaal puur natuur, met leuke

rossige krulletjes. Ik had er wel willen uitzien als Barbie, maar ben toch liever mezelf," lacht ze. "En al die kritiek over haar onnatuurlijke verhoudingen... idioot! Over Nijntje zeur je toch ook niet dat ze niet op een echt konijn lijkt? Barbie is voor mij een tien plus!"

Uiterlijk was al jong belangrijk voor je, toch?

"Ja, dat kwam omdat ik een mooie moeder had. Ook een soort Barbie. Als Limburgs meisje heeft ze in de oorlog in Den Haag gewerkt bij een adellijke familie, als gouvernante. Wat ze daar leerde, bracht ze mee terug naar Geleen. Ze zag er altijd verzorgd uit, iets wat ik van haar heb geleerd. Mijn moeder kon goed kleding naaien en in die periode kwam de eerste Dior-mode: strakke lijfjes en wijde rokken met een petticoat eronder. Die maakte ze zelf en dan liep ze rond met glacés, van die mooie handschoenen. Zelfs als ze even naar de markt ging om vis te halen, liep ze er perfect bij."

En jij nam dat over?

"Na mijn twee broers was ik het enige meisje. Als kind was ik voor haar een soort aankleedpop. Mijn moeder zei altijd: 'Zorg dat je mooi slank bent en rijk wordt.' Ze stimuleerde me om te studeren en een goede baan te vinden. Best goed, maar als puber nam ik haar dat ook kwalijk. Ik was een gewoon paardje en had het gevoel dat ik een Arabische volbloed moest worden. Mede door haar hoge eisen en de nadruk op slank zijn, ontwikkelde ik op mijn 17e anorexia. Een andere factor was de baan die ik kreeg bij de Staatsmijnen, als directiesecretaresse. Ik kan eerlijk zeggen dat ik de slechtste secretaresse ooit was, haha! Want ik trilde toen ook al: als ik een 9 moest typen, kwam ik uit op een 3. De koffie gooide ik over tafel. Steno? Wat ik opschreef, was niet meer terug te lezen. Je had er een geweldige comedyserie van kunnen maken. Toch was ik doodongelukkig."

Hoe loste je dat op?

"Ik heb tien jaar onder die anorexia geleden, maar ben er uiteindelijk zelf van afgekomen. In die tijd leerde ik mijn man Harry kennen. Hij was erg lief, maar hij kon me er niet bij helpen. Ik wist dat het pas zou veranderen als ik een baan zou vinden waarin ik kon

scoren, want ik was ambitieus. Dat lukte. Ik heb een aantal jaar gewerkt in de verzekeringsbranche. Eindelijk had ik iets gevonden waarvan ik wist: dit kan ik! Daarna vroeg de vader van Robert Schoemaker me om de pr en communicatie voor hun kliniek te doen. Alweer iets wat ik goed kon."

Ben je toen begonnen met je eigen ingrepen?

"Ik ging het land in om vrouwen te vertellen over de mogelijkheden van cosmetische chirurgie. Omdat ik geen arts was, was de enige

'Ik was de slechtste secretaresse die ze ooit hadden gehad'

manier waarop vrouwen me zouden geloven als ik als ervaringsdeskundige optrad. Mijn eerste ingreep was een ooglift, ik was toen 45. Enkele jaren later liet ik mijn borsten vergroten en op mijn 50e kreeg ik een hals/facelift. Dat was het. Helemaal niet zo uitzonderlijk. Ik weet van BN'ers dat ze het vierdubbele hebben laten doen, maar dat op televisie glashard ontkenden. Ook al wist ik beter, ik heb nooit namen genoemd. Dat vind ik niet chic."

Op je website staat dat jij het taboe op plastische chirurgie hebt doorbroken. Maar dat bestaat toch nog steeds?

"Tegenwoordig komen mensen er makkelijker voor uit, maar echt niet iedereen, dat is waar. Op feestjes zijn er nog steeds mensen die me negeren als ze me zien, terwijl ze bij me op consult zijn geweest. Wat ik helemaal vreemd vind: dat je zelf niet over je ingrepen wil praten, maar wel in de media roept: 'Die Marijke Helwegen heeft veel laten doen, zo wil ik er niet uitzien!' Hou dan ook je snavel."

Als jij in de spiegel kijkt, ben je dan nog steeds blij met wat je hebt laten doen?

"Zeker, maar heb dus niet eens zoveel laten doen. Mijn bovenlip heb ik iets laten opspuiten. Wat ik nu nog doe, is drie à vier keer per jaar botox om mijn ogen, maar dat is geen operatie. Mijn hoge jukbeenderen had ik

altijd al, kijk maar naar foto's van vroeger. Als ik merk dat de boel gaat zakken, ga ik nadenken over een *injectable*. *That's it*. Mijn borstprotheses zijn er sinds december uit, dat ging fout. Ik heb ze niet laten vervangen."

Wat is er gebeurd?

"Ik ging voor een controle naar Dr. van Selms, een ervaren plastisch chirurg in Amsterdam. Hij onderzocht mijn borsten en zei, heel rustig, dat mijn protheses er al veel te lang in zaten. Verder gaf hij aan dat hij met deze siliconen ook nog eens slechte ervaringen had omdat ze vaak gaan lekken. Hij heeft me geopereerd en kwam daarna de kamer binnen met twee emmertjes. Daar lagen mijn protheses met allemaal gaten en scheuren erin. Ik schrok en vroeg meteen: 'Waar is de vulling gebleven?' Want je leest weleens dat dat in de lymfeklieren terechtkomt of zo. De chirurg zei dat ik door het oog van de naald ben gekropen, maar dat ze ervan uitgaan dat ze alles hebben weggehaald. Daar vertrouw ik dan maar op."

Wat wil je vrouwen aanraden die een borstprothese overwegen?

"Velen weten niet dat een siliconenprothese niet een leven lang meegaat, maar maximaal 10 tot 15 jaar. Dan moeten ze vervangen worden; ze gaan zweten en kunnen lekken of scheuren. Er zijn goede alternatieven, zoals protheses met zoutoplossing. Als die onverhoopt gaan lekken, gaat dat gewoon je lichaam uit. En ze gaan nog langer mee ook. Ik zeg niet dat vrouwen geen siliconen moeten nemen. Maar ik wil wél aanraden om eerst te kijken op de website van de Nederlandse Vereniging voor Plastische Chirurgie, waar je alle informatie vindt. En laat je borsten vooral om de twee jaar controleren met een mammografie of een echo."

Je wil ook iets rechtzetten over de reden dat je zo trilt?

"Ja! Patty Brard zei laatst op televisie: 'Marijke Helwegen is een leuk mens, maar wel ziekjes.' Dat is helemaal niet waar, ik ben zo gezond als een vis! Mensen denken vaak dat ik Parkinson heb, maar dan tril je in rust. Terwijl ik juist tril als ik veel prikkels krijg. Wat ik heb, heet een essentiële tremor. Ik

MEER MARIJKE

NAAM: Marijke Helwegen **GEBOREN:** 29 december 1948

RELATIE: Ja, ze is getrouwd met Harry. **BEKEND ALS:** wandelend visitekaartje voor de cosmetische chirurgie; jarenlang verzorgde Marijke de pr en communicatie voor de Schoemacher-kliniek. Inmiddels is ze bekend als mediapersoonlijkheid en geeft ze geregeld presentaties door het land. Ook knipt ze lintjes door met als motto: "Als Máxima niet kan, kom ik wel." **HOUDT VAN:** "Dieren en mensen met een open mind." **HEKEL AAN:** "Mensen met vooroordelen over anderen die ze niet echt kennen."

ONTSPANT DOOR: "Naar vogels kijken in de tuin, natuurseries kijken en mijn presentaties door het land."

had dat als kind al, net als mijn moeder. Het is een soort tic. Maar je kunt er honderd mee worden. Als iemand me ziek noemt, raakt het me. Ik ga toch ook niet zomaar iets roepen?"

Je staat bekend als de grappige vrouw die soms een duif nadoet. Ben je echt zo?

"Mensen die écht kijken, zien dat ik slim ben en dat dit een act is. Ik speel regelmatig een typetje in mijn filmpjes op YouTube en Instagram. Vind ik éinig. Zoals ik met jou praat, ben ik echt. Ik vertel je eerlijk over mijn jeugd, mijn trillen en moeilijke periodes."

Je vindt het gewoon leuk om gek te doen?

"Precies! Het maakt me blij. Je ziet lammetjes en kalfjes dartelen in de wei, nou, ik ben op mijn 70e nog steeds heel dartel. Waar ik de energie vandaan haal? Dat is deels karakter, en door dingen te doen die ik leuk vind. En niet te veel om te gaan met stoorzenders. Ik heb een ontzettende hekel aan mensen die zichzelf op de borst kloppen en anderen kleiner maken, of alleen bezig zijn met materie. Dat interesseert me niks."

Je bent nog volop aan het werk. Wat doe je allemaal?

"Ik geef geregeld presentaties, daar word ik voor ingehuurd. Ik heb bijvoorbeeld een presentatie over oordelen en vooroordelen, een onderwerp dat dagelijks in het nieuws is. Een van mijn andere presentaties gaat over echte schoonheid. Dan denken mensen dat ik over cosmetische chirurgie ga praten, maar echte schoonheid is juist een balans tussen de binnen- en buitenkant. En dan heb ik nog een Facelift-presentatie voor bedrijven. Tegenwoordig is 'facelift' hét toverwoord voor renovaties van onroerend goed, vernieuwde automerken, nieuwe logo's en verbetering van imago of product. Daar heb ik op ingespeeld en betrek dan termen als 'verbouwd' en 'gerenoveerd' op humoristische wijze op mezelf als 'ervaringsdeskundige'. Voor mijn nieuwste project vertel ik over oordelen en vooroordelen aan jongeren in kerken, dat vind ik belangrijk. Ik wil ze de boodschap meegeven dat we toleranter moeten zijn naar elkaar."

Wat vind je zo leuk aan je werk?

"Het is geweldig om mensen eerst op het verkeerde been te zetten en dan in te pakken. Vrouwen denken soms dat ik een poppetje ben. Als een groep gelovige vrouwen me vertelt dat God het helemaal niet goed vindt dat ik aan mezelf laat sleutelen, verras ik ze met mijn Bijbelkennis en wijs ze op de passages waar het juist gaat over uiterlijke schoonheid. Die citeer ik uit mijn hoofd. Jongeren komen weleens naar me toe en zeggen om stoer te doen dingen als: 'U heeft van alles laten verbouwen en het ziet er niet uit, zo plastic.' Dan zeg ik: 'Mij kun je tenminste recyclen. Kom ik terug als plastic beker en dan kun jij uit me drinken.' Dat ik mijn publiek zo kan ontwapenen vind ik het mooiste. Want van een mislukte secretaresse die pennen op de grond liet vallen en koffie omgooide, sta ik nu voor een zaal mensen. Vooraf zie ik ze tegen elkaar fluisteren: 'Daar komt ze, ze ziet er niet uit!' En achteraf komen ze me complimenteren. Dat ik na al die jaren iets heb wat ik goed kan, maakt me dolgelukkig." ■